

č. 2539

5. březen

Nemocnice spol. Prometheus

Dnes mi dovolili poprvé vzít do ruky papír. Prosil jsem o to skoro čtrnáct dní. Doktor ale tvrdil, že by mi to neprospělo. Až dnes. Chtěl bych si totiž psát deník. Zachytím v něm dlouhou cestu, kterou jsem si zvolil. Stal jsem se tím, čím jsem se chtěl stát a budu psát o tom, co se děje v Shakirovi od Početí do konce.

Pocházím z nejhudší čtvrti ve městě. Matka i otec jsou mrtvi a žádného příbuzného nemám. V den, kdy mi bylo dovoleno pochovat tělo matky, jsem tedy splnil první podmínku v cestě za svým snem. Byl jsem sám. Zaujetí, s jakým jsem se potom pustil do prvních zkoušek, mi teď připadá bláznivé. Drtil jsem své protivníky tak chladnou logikou, že nad tím i Komisaři pokyvovali udiveně hlavou. Prý jsem byl nejlogičtější adept, jakého kdy zažili.

Nevím, co to se mnou bylo. Před časem jsem tedy složil úspěšné závěrečné zkoušky a začal se připravovat na úlohu výjimečného člověka. Pátého února mě operovali, desátého jsem poprvé pocítil své schopnosti. Podařilo se mi zapnout televizi jen silou svého přání. V té chvíli jsem věděl, že již patřím do Vnitřního města a mohu si říkat Shakiro. Bylo mi přiděleno číslo 2539. Pak řekli, že mám před sebou asi rok života.

6. březen

Nemocnice spol. Prometheus

Dnes mě opět navštívil můj chirurg. Byl velice překvapen, jak rychle jsem se adaptoval, a přiznal, že má vlasečnice byla dosud nejtenčí, jakou upravoval. I když jsem jako Shakiro okamžitě poznal, že to říká každému, přeci jen jsem cítil i lehký nádech upřímnosti.

Potom mi znovu připomenul fakt, že dlouho nevydržím, a navrhl, abych už začal cvičit. Říkal, že mám silné tělo, a tak mi bezprostřední smrt nehrozí. Hned jsem ale poznal, že to tak není. Jeho bodrá otevřenost, s jakou na mě zapůsobil před operací, mi teď připadala směšná. V duchu jsem ale tajně doufal, že bude mít pravdu a já z toho vyvážnu jen jako blázen.

Vzhledem k operaci a možnosti amnézie mi byly znovu vysvětleny podmínky spolupráce. Protože jsem teď byl jedním z těch, co se i upsali, podal mi malou informační složku. Okamžitě jsem věděl, že je neúplná, a dýchla na mne tak ledová hrozba, až jsem se roztrásl. Můj mozek složku nepotřeboval. Znal pravdu, a tak jsem mu ji hned vrátil. Teď už jsem věděl, že není živého Shakira po Bolesti. Bylo mi smutno. Poslal jsem ho pryč.

Před tím, než odešel, mi ještě předal klíče od domu ve Vnitřním městě a upozornil mě na zákaz opuštění Brány. Byl jsem prý cenný a existovalo nebezpečí, že by mne mohla upálit nějaká bláznivá sekta. Odmítl jsem přidělení ideálních přátel.

9. březen

Dům č.49

Pořád je mi smutno. Výcvik jsem zvládl už za dva dny. Tak rychle, že mi ani jejich hlavní počítač nestačil. Znovu jsem přemýšlel, proč jsem šel celou tu cestu. Chtěl jsem přijít na to, jestli bych to udělal znovu, ale ten člověk, který byl před Shakirem, byl jiný. Tak odlišný, že jsem ho nepochopil. Půl dne jsem kvůli tomu plakal zavřený na toaletách. Byl jsem tak nešťastný z té

nevědomosti, až jsem zapomněl, že si pro mě přijde Komise.

Našel mne jeden ošetřovatel. Chvatně jsem si oblékl svou novou uniformu a utíkal do hlavní části cvičiště. Jako Shakiro jsem poprvé předstoupil před někoho jiného, než před svého lékaře.

Jen jsem je uviděl, pocítil jsem strašlivou únavu. Všechna vůle, kterou jsem snad měl před operací, jako by se zhroutila. A bylo mi zima. Ptali se mě, co bych chtěl dělat, a ukázali mi tisíce možností pracovního zařazení pod značkou Promethea. Chtěl jsem mluvit se zvířaty. Přidělili mi místo Počítače možností v generálním štábu. Mým úkolem bylo matematicky připravit všechny varianty Velké války. Proti všemu, co je možné.

Pak mě posadili do vznášedla a odvezli domů. Znovu jsem odmítl přidělení ideálních přátel včetně ženy a dětí a rychle je vyprovodil. Slíbil jsem, že budu pilně pracovat. Chtěl jsem být sám s tím člověkem, který to způsobil. Cítil jsem se jako svůj největší nepřítel. Šel jsem raději spát. Neměl jsem chuť si nějak ubližovat.

16. duben

Generální štáb

Před chvílí jsem dopočítal pětimilióntou možnost natankování nádrží u bojových bombardérů. Jde mi to prý velice rychle a velitelé jsou spokojeni. Bohužel nevím proč. Pracuji, abych zapomněl na to, co nevím.

První dny jsem velice toužil porozumět lidem, ale moje logika Shakira selhala. Po deseti dnech jsem rezignoval a poručil si ideální milenku na jednu noc. Byla speciálně připravená a naprogramovaná, ale vůbec mě netěšila. Něco mi chybělo. Zase jsem plakal, aniž bych přišel na logickou příčinu. Pochopitelně jsem zničil všechny možné důkazy tohoto selhání.

Další dny jsem se bavil nalézáním a ničením mikrokamer a čidel v domě. Byla to dobrá zábava, ale za chvíli příliš stereotypní. Nechal jsem toho a zaměstnal raději svůj mozek miliónem možností, jak tankovat bombardér. Dnes už je mi trochu lépe. Po výpočtu pětimiliónté možnosti se cítím i užitečný. Ale mám od té doby mírné bolesti v hrudi. Dalších deset minut se budu věnovat analýze paliv potřebných pro efektivní bombardování. Rád bych přišel na ideální kombinaci.

25. duben

Dům č.49

Bolesti přetrvávají, ale nejsou tak silné. Cítím je jako záchvěvy nebo sevření. Další dny se jim raději nebudu věnovat. Dnes přišlo to, čeho se Shakiro obává nejvíce. Nikdy by mě nenapadlo, že to bude tak rychlé.

Odešel jsem dnes z práce dříve. Uprostřed výpočtu mě přepadl strašlivý pocit něčeho zmeškaného, a tak mě poslali domů. Jsem ještě trochu zmatený, protože to bylo něco divného. Chtěl jsem jít hned spát, třebaže byla teprve jedna hodina, ale nešlo to. Chodil jsem po pokoji a pocit prázdnoty a marnosti byl tak silný, až mě to roztrásl. Okamžitě jsem si nechal poslat šťastné ideální přátele, ale ani mezi nimi mi nebylo dobře. Vzpomněl jsem si najednou na ženu, která mě biologicky oživila, a hluchost večírku mě vyhnala před dům. Byla tma.

A pak jsem najednou věděl, že musím potkat nějakého běžného člověka a ptát se. Cítil jsem tak velkou potřebu lidství, až jsem se odhodlal a opustil silové pole svého domu. Šel jsem pěšky. Má paměť mne ihned informovala, že mě má touha vést k domovu toho přede mnou. Skoro jsem ho i našel, ale potkal jsem bytosti, které byly ztělesněním té bolesti v hrudi.

Viděl jsem ženu, které vzali dítě Výběrčí talentů. Měla oči vysušené solí slz a já věděl, co cítí. Bolest byla najednou tak silná a ostrá, až mi vystřelila ke spánkům a zaryla se s tíhou

do temene. Viděl jsem najednou skoro všechnu její bolest. Minulost a každý jemný pohyb smítek prachu mi v hlavě vytvářel šílenou bouři. Bylo to nesnesitelné. Chytil jsem se za hlavu. Podlomila se mi kolena. V tu chvíli mě uviděli Bíle odění věřící. Začali křičet a rozeběhli se na mne s úžasně čistou zuřivostí. Poznali mě. Měli mě za symbol všemu vládnoucího Promethea a toužili mne zničit. Utekl jsem jim. Ještě stále jsem Shakiro.

27. květen

Dům č.49

Okamžik první Bolesti mne zaskočil. Od té doby jsem měl takové návaly čím dál častěji. Začínal jsem cítit něco, co by se dalo nazvat strachem. Skoro na měsíc jsem se uzavřel do svých výpočtů a spal jen čtyřicet minut denně. Podařilo se mi nalézt nové způsoby práce, a tak jsem výrazně postoupil. Teď se zabývám ponorkami.

Od onoho večera jsem ani nepomyslel na svět Vnějšího města nebo na tu ženu. Až dnes. Rozhodl jsem se být opatrnější. Podařilo se mi dostat se v pořádku až k domu toho přede mnou. Teď to byla skoro ruina. Vypočítal jsem si v duchu možnosti zhroucení a, když mi vyšlo přijatelná pravděpodobnost, vešel jsem. Uviděl jsem fragmenty své minulosti. Byla velice impulsivní, plná vášně. Četl jsem si, pozoroval, pobýval. Vstoupilo do mne něco jako radost. Zřejmě jsem něco pochopil. Nevěděl jsem ale co, a tak jsem se opět bezdůvodně rozplakal. V ten okamžik mě přepadla tak silná bolest hlavy, až jsem omdlel.

V bezvědomí jsem byl asi hodinu. Když jsem se probral, co nejrychleji jsem se vrátil k hranicím Vnitřního města. Rozhodl jsem se, že do Vnějšího už nikdy nevkročím a přivolal jsem si své vznášedlo. Uvnitř silového pole jsem se opět zhroutil. Od té doby se mi chce strašně spát.

6. červen

Nemocnice spol. Prometheus

Nepodařilo se mi dále zakrývat své potíže. Na mém pracovišti to poznali skoro okamžitě a ihned mě poslali zpět k mému chirurgovi. Dalí mi sedativa a zadrželi mě v nemocnici. Slyšel jsem, že jsem defektní. Prý to je tou chudou čtvrtí, kde jsem se narodil a kde jsem cítil i první Bolest. Moc jsem si přál, abych neumřel. Prý to šlo všechno nějak moc rychle, až byli překvapeni. Možná jsem ještě jako běžný člověk dokázal obalamutit jejich odborníky a zakrýt svou vášnivou duši. Moc jsem chtěl vědět, co to je vášnivá duše. Ale Komisaři o tom už nemluvili.

Rozhodli se nenabírat další Shakiry z chudých čtvrtí a ukončit mě. Prý jsem pro ně začal být nebezpečný. Rozhodli se pro obvyklý postup. Darovat mě té Bílé církvi. Začal jsem chtít být výjimečně vášnivý, ale bolest mi vrátila klid bezvědomí. I když jsem nevnímal, věděl jsem, že nesmím být jako ostatní Shakiro utracen.

Přetnutím té vlásečnice se ze mě stala jiná bytost a strašlivě jsem toužil poznávat nepochopitelné. Zkusit porozumět vášni. Věděl jsem, že kdyby se mi podařilo se "přerodit", stal bych se prvním Shakirem, který dosáhl citu. Asi jsem opravdu nebezpečný.

14. červen

Vnější město

Strávil jsem týden pod sedativy, aniž bych měl možnost s někým hovořit. Chtěli mi zabránit poznání vášně, ale přelstil jsem je. Během několika hodin jsem si vytvořil v hlavě vjemové centrum, a tak jsem mohl alespoň poslouchat, co si říkají. Aniž bych se obtěžoval vědomím. Cítil jsem najednou, že mě asi nemají rádi.

Doktor se mi posmíval a ošetřovatelé se mě báli. Mysleli si, že nemohu vnímat, a tak se mi přeci jen podařilo něco se dovědět. Slyšel jsem svého chirurga, jak rozvíjí nějaké teorie "Splynutí". Šlo o spojení větších mentálních schopností s citem. Litoval toho, že mu nedovolí jeden exemplář takového člověka vychovat. Chvilí se s někým hádal, jací by asi byli, ale pak ho to přestalo bavit a šel hrát nějakou hru. Vyrozuměl jsem z ozvěny, že mám být darován už zítra. Prý budu ukončen "za pět minut dvanáct", což je přesto "omračivě rychlé".

Neměl jsem je rád. Poznal jsem, že k nim necítím náklonnost a to mě tak potěšilo, že jsem utekl.

25. červen

Les

Utíkal jsem dlouho a bylo to velice vyčerpávající. Rychlost mého Přerodu je tak ohromila, že se mi sami vyhýbali. Chvilí jsem pobíhal po městě a dával radost lidem. Když mě to přestalo bavit, kradl jsem peníze Prometheovi a ničil pracoviště Shakirů. Hodně jich také uteklo. Každý někam jinam. Pak jsem zabíjel Výběrčí talentů, kteří udržovali dokonalou průměrnost obyvatelstva. Krev mě ale nepřitáhla na tolik, abych dokázal zničit celého Promethea. Když už byli lidé šťastnější, přestala mě bavit jejich zbožná úcta a pokrytecká nízkost, a tak jsem běžel dál.

Po několika stovkách mil, jsem na severu objevil hustý les. Začínám v klidné přírodě objevovat své schopnosti a dále je rozvíjím. Cítím se poprvé spokojený.

28. července

Les

Konečně mohu mluvit se zvířaty, jak jsem si přál. Mám mnoho nových přátel a bydlím v malé jeskyni s velice příjemným a moudrým vlkem. Pomohl mi pochopit, že mohu cokoli chci, a naučil mě smát se štěstím.

Včera jsem dokonce chvíli letěl. Bylo to jen pár metrů, ale určitě toho dokáží víc. Nemohu se dočkat zítřka.

5. srpen

Les

Dnes poslali nějaké bombardéry. Natankované přesně podle mých výpočtů. Zabili hodně mých přátel. Zničil jsem je. Už se asi nevrátí.

30. srpen

Les

Jsem Shakiro. Přežil jsem.

konec

19. 10. 1998

mambii